

Врабчо и Кума Лиса.

Еднажъ Врабчо и Кума-Лиса се сдружили и решили да посѣятъ заедно жито.

Узрѣло житото и отишли да го жънатъ. Врабчо започналъ да жъне. Кума-Лиса я мързѣло да работи, та погледнала нагоре и рекла:

— Врабчо, ти жъни, а азъ ще ида да подпирамъ небето да не падне и ни смаже това хубаво житце!

И Кума-Лиса цѣлъ день се излежавала край нивата, а Врабчо самъ жъналъ-жъналъ и ожъналъ нивата.

Почнали да вършѣятъ житото. Кума-Лиса пакъ рекла:

— Врабчо, вършѣй ти, а азъ ще ида да подпирамъ небето да не падне, да ни притисне това хубаво житце.

И Врабчо самъ овършалъ житото, а Кума-Лиса цѣлъ день са излежавала на сѣнка.

Дошло редъ да дѣлятъ житото. Врабчо запиталъ:

— Кума-Лисо, какъ ще дѣлимъ житото?

— Какъ?... На врабченце — кутленце*), на лисица деветица, — рекла Кума-Лиса и пакъ отишла подъ сѣнката.

Врабчо дѣлилъ и сипвалъ на него шиниче, на Кума-Лиса — деветъ; на него едно, на Кумата — деветъ. Погледналъ Врабчо неговото жито малко, а на Кумата цѣлъ купъ. Врабчо се разсърдилъ, та скрилъ въ житото на лисицата едно голѣмо куче.

Дошла Кума-Лиса да си вземе житото. Почнала да го гребе. Кучето скочило, хванало я и я разкъсало.

Врабчо прибралъ и нейното жито.

Д. С.

*) Кутлетче — шиниче.